

KATHY REICHS

& BRENDAN REICHS

*Sbírka
čtyř povídek,
které doplňují
oblíbenou sérii
o virátech*

STOPA

Tory Brennanová a její viráti na stopě zákeřných protivníků

STOPA

**KATHY
REICHS
& BRENDAN REICHS**

STOPA

Přeložila Kristýna Kučerová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016

Bořivojova 75, Praha 3

Trace Evidence copyright © 2016 by Brennan NextGen LLC

Shift copyright © 2013 by Brennan NextGen LLC

Swipe copyright © 2013 by Brennan NextGen LLC

Shock copyright © 2015 by Brennan NextGen LLC

Spike copyright © 2016 by Brennan NextGen LLC

All rights reserved.

Z anglického originálu *Trace Evidence*

(First published by G. P. Putnam's Sons, New York, 2016)

přeložila © 2016 Kristýna Kučerová

Redakce textu: Dana Packová

Jazyková korektura: Jan Řehoř

Grafická úprava obálky © 2016 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-862-9 (pdf)

Kathy a Brendan Reichsovi by chtěli tuto knihu věnovat věrným fanouškům virátů na celém světě. Díky, že jste se s námi na tuhle jízdu vydali.

Vy víte, o koho se jedná! Rádi bychom poděkovali Arianne Lewinové z G. P. Putnam's Sons a všem v Penguin Young Readers Group.

Dále Kristě Asadorianové a celému skvělému týmu v Puffin Books, Donu Weisbergovi z Penguin a Susan Sandonové z Random House UK, která za tuto sérii od začátku bojovala, dále Jennifer Rudolphové Walshové a neúnavnému týmu z William Morris Endeavor Entertainment.

To vy jste to všechno umožnili.

Obrovský dík!

□ BSAH

SETKÁNÍ	9
SEKYRA	53
STŘEP	115
SABOTÁŽ	175

SETKÁNÍ

PRVNÍ KAPITOLA

Stála jsem u obrubníku a čekala.
Vlastně jsem se potila.

Měla jsem na sobě džíny a mikinu s dlouhým rukávem a logem Red Sox; oblečení vhodné pro pozdní podzim v Massachusetts, ale na subtropickou Jižní Karolínu to bylo očividně příliš. Po výstupu z letadla nezbyl čas se převléknout – nebyla jsem si jistá, zda máme či nemáme zpoždění, a tak jsem pospíchala k pásu se zavazadly, vytáhla na vozík dva omlácené kufry a vypálila ven do únavného, nepřírozeného listopadového horka.

A zůstala stát.

Dvacet minut. Počítala jsem to.

Doma ve Westborough bychom už zanedlouho připravovali krb. Vybalovali zimní čepice a rukavice. Každopádně bychom se neproměnávali v kraťasech a tričkách jako všichni ti blondatí lidé, kteří mě obklopovali a jejichž opálené dokonalé atletické postavy se koupaly v ranním slunci.

Doma.

Ta slova mi sežehla mozek.

Musím si to přestat říkat, vždyť já už přece žádný domov nemám.

My.

I tohle si musím přestat říkat.

Nečekané slzy se mi nahrnuly do očí. Zlostně jsem je zadržela. Rozhodla jsem se, že se nenechám převálcovat emocemi. Ne, už ne. Dnes ne. Alespoň ne na místě, kde mě všichni vidí.

Musím udělat dobrý první dojem.

Podrážděně jsem si otřela oči. Pohlédla jsem na železné hodiny připevněné k betonovému sloupu vedle sebe hned nad značkou, která tenhle jízdní pruh vyhrazovala taxíkům. Dvacet pět minut.

To budu vážně potřebovat taxík?

Vytáhla jsem iPhone a tiše zaklela, když jsem si uvědomila, že mu během dvouhodinového letu došla šťáva. Zapomněla jsem ho nabít a sledovala o jeden díl *Scrubs: Doktůrků* víc, než bylo zdrávo.

Připlížila se ke mně úzkost. Pomalu a kradmo jako kočka bažinná.

Všechno mi tady připadalo cizí. Nešlo jen o teplotu. Zkoumala jsem místo, kde se nastupuje do aut, a všimla si palem houpajících se ve větru. Zaslechla jsem symfonii cvrkajících cikád. Úplně cizí lidé na mě kývali, když projížděli s vozíky kolem, usmívali se a vůbec nespěchali. Někteří mi dokonce řekli „ahoj“.

Takhle se v Bostonu, v jediném městě, které znám, lidi nechovají. Tam vás spíš praští rovnou do obličeje.

Karolína.

I to jméno mi znělo exoticky.

Co vůbec vím o Jihu? Na prstech jedné ruky bych spočítala, kolikrát jsem přejela hranice starých kolonií, a ještě bych je ani nepoužila všechny. Maine. Vermont. Rhode Island tehdy v létě, když mi bylo dvanáct. Povědomá, obyčejná místa v Nové Anglii, která se zas tolik nelišila od mého massachusettského domova.

Ale tady? Měla jsem pocit, že po mně budou chtít cestovní pas. Westborough mi připadalo vzdálené milion kilometrů.

Uklidni se. To zvládneš.

Tiché povzbuzování mi ovšem nervy příliš nezklidnilo. Poprvé se tváří v tvář setkám se svým otcem. Za ty roky, které jsme spolu strávily, mi o něm maminka nikdy neřekla – dokonce ani jeho jméno. V prvních třinácti letech mého života tento muž nehrál vůbec žádnou roli. Až do dne maminčina pohřbu, kdy si vzdálení příbuzní začali šuškat, co se mnou asi bude.

Když mi vyrvali z rukou všechno, co jsem znala.

Jasně, mluvili jsme spolu přes FaceTime. Třikrát minulý týden, když se všechno „domlouvalo“. Christopher „Kit“ Howard se stane mým zákonným zástupcem. Upřímně, byla to jediná rozumná volba.

Pak už připadala v úvahu jen prateta Temperance Brennanová.

To je ale šok, co? Ukázalo se, že jsem příbuzná se slavnou osobností, a vůbec jsem to netušila. Dokonce se nabídl, že si mě vezme k sobě, ačkoli jsme obě věděly, že by to nefungovalo. Sudičky rozhodly, že než dokončím střední školu, bude mě vychovávat Kit Howard.

Takže teď mám tátu. Aspoň myslím.

To je fuk. Za čtyři roky půjdu na vysokou.

Znovu mě to vrátilo k myšlenkám na maminku – k té bouračce, zvonění u dveří, k policistovi se smutným výrazem –, ale rychle jsem bolavé vzpomínky zaplašila. Po dvou týdnech truchlení jsem zoufale toužila po úlevě. Všechny slzy už jsem vyplakala.

Jak se může člověk zpozdit, když jede vyzvednout právě nalezenou dceru?

V odpovědi na mou otázku se zpoza rohu vyřítil zablácený mini cooper. Pneumatiky zaskřípaly, když autíčko zpomalilo, zhouplo se dopředu, přešlo dva pruhy a zastavilo přímo přede mnou. Od volantu vyskočil muž s chlapeckým obličejem a hnědými vlnitými vlasy. Měl na sobě tričko s obrázkem Pearl Jam, khaki kalhoty a ve tváři zmatený výraz člověka, který nemá ponětí, co dělá, ale ví jistě, že to udělal špatně.

„Victorie?“ zavolal na mě přes kapotu. „Tedy. Chci říct, Tory? Tory Brennanová?“

Zamrkal, jako by právě odpálil atomovku. Což byla skoro pravda.

„To jsem já.“ Neutrální tón, ale v duchu jsem se pokoušela ovládnout rozbouřené emoce. „Ahoj.“

„Ahoj.“ Zůstal stát a hloupě se na mě díval, jako by nevěděl, co dál říct. Nejspíš se takhle daleko v myšlenkách ani nedostal.

Rozuměla jsem tomu. Pro tuhle situaci neexistoval scénář. Žádná pravidla, jak se přivítat s blízkým členem rodiny, kterého jste v životě neviděli, ale s nímž hodláte od tohoto okamžiku bydlet.

A tak jsme na sebe civěli. Za jeho zády se k výjezdu s burácením hnál letištní autobus.

„Já jsem Kit,“ vykoktal, aby přerušil trapné ticho. „Chci říct, Christopher Howard. Tvůj otec,“ drmolil dál. Pak zavrtěl hlavou, jako by tomu všemu vážně nasadil korunu. „Jsem moc rád, že tě konečně osobně poznávám,“ dokončil chabě.

Všiml si mých zavazadel a vyrazil kupředu. Jenomže se pohyboval moc rychle, takže se praštil kolenem o nárazník, když obíhal auto. Chytil se za nohu a zrudl jako červená řepa. Rty se mu stáhly do tichého sprostého slova, ale při pohledu na mě nadávku spolkl.

Potlačila jsem úsměv. Ten chlapík je asi úplné trdlo, ale očividně je ještě nervóznější než já. To mě kupodivu uklidňovalo.

„Promiň, že jedu pozdě,“ dostal ze sebe konečně Kit a s tváří staženou bolestí si masíroval poraněnou nohu. „Ten let měl být o hodinu zpožděný, jenže pak se to najednou změnilo a přistáli jste.“

Vytáhl telefon a strčil mi displej před obličej, jako by chtěl svá slova dokázat. Jenomže aplikace zobrazovala správný čas přistání před půl hodinou.

„Ta pitomá informace se prostě změnila. Bez varování.“ Kit se podíval na přístroj, který ho zradil, a strčil jej zpátky do kapsy. „Stejně jsem měl přijet dřív.“

„O nic nejde,“ řekla jsem, abych mu to ulehčila. „Nejspíš jsme to zpoždění dohonili ve vzduchu. Aerolinky to mají vždycky špatně.“

Vděčně přikývl. „Tvoje zavazadla. Vezmu je.“

Než jsem ho stihla varovat, popadl oba kufry a pokusil se je naráz zvednout. Očividně podcenil jejich váhu. První dopadl na zem jako kámen a skoro mu rozdrtil nohu, druhý se zřítíl z vozíku a narazil do boku auta.

Kit na tu spoušť chvíli mlčky zíral.

„Co to vzít po jednom?“ navrhovala jsem. „A nejdřív otevřít auto.“ V duchu jsem se ovšem sama sebe ptala, jestli chci s tímhle člověkem vůbec nastoupit do vozu. Kit se potřebuje *hodně* uklidnit, než bude schopný bezpečně řídit.

„Jasně.“ Kit zavrtěl hlavou. „Auto.“ Sáhł do kapsy pro klíče, a pak si uvědomil, že visí v zapalování. Po tváři mu přeběhl zoufalý výraz.

Zavřel oči. Zhluboka se nadechl. Prohrábl si rukou vlasy. Pak rozevřel víčka a rozpačitě se na mě usmál. „Zkusím to znovu od začátku,“ řekl a poprvé se mi podíval přímo do očí. „Ahoj, Tory Brennanová. Jsem Kit Howard. A moc se omlouvám, že jedu pozdě.“

Podal mi ruku. Potřásli jsme si.

Tak. Setkání s otcem. Hotovo.

„Moc mě zarmoutilo, když jsem se dozvěděl o Colleen,“ pokračoval mírným hlasem. „S tvou matkou jsem nemluvil spoustu let, ale moc dobře si na ni pamatuji. Byla to dobrá duše. Laskavá. Pro tebe a tvou rodinu mi bolestí puká srdce. Víím, že to nijak nepomůže, ale chci, abys to věděla. Moc bych si přál, abychom se jeden o druhém dozvěděli za mnohem lepších okolností.“

Jeho slova mě překvapila. Na rozdíl od všech ostatních se Kit nevykrucoval a promluvil o mamčině smrti. Ani se nepokoušel mě přesvědčovat, že všechno se jako zázrakem spraví. Cenila jsem si toho. Nesnesla bych další směšnou konverzaci, při níž se chodí po špičkách kolem skutečnosti, že mi umřela máma, už se nikdy nevrátí a vždycky, vždycky to bude bolet. Jak se zdálo, můj táta to chápal.

Kdo je ten muž, který nedovede přijet včas na naše první setkání, ale komunikuje se mnou mnohem líp než lidi, co znám celý život?

„A taky mě moc mrzí, že se my dva neznáme.“ Kit se opřel o auto a do hlasu se mu vloudil větší zápal. „Nebylo to moje rozhodnutí, ačkoli respektuji, že to takhle Colleen udělala. Jen ti chci říct, že kdybych to tenkrát věděl, bylo by všechno jinak.“

Krátce jsem přikývla. Odvrátila zrak.

V té chvíli jsem dokázala snést jen omezenou dávku upřímnosti.

„To je v pohodě,“ řekla jsem nevzrušeně. „Nemám ti to za zlé.“
Obojí byla víceméně pravda.

Kit chtěl asi ještě pokračovat, ale pak si to rozmyslel. Obešel auto a otevřel zavazadlový prostor. Uvnitř bylo jako na potvoru místo sotva pro jeden kufr. Po chvíli manévrování jsme druhý nacpali na úzké zadní sedadlo, ale tím se zase výrazně zmenšilo místo na nohy.

„Omlouvám se.“ Kit se při třetí dnešní omluvě zamračeně díval na legrační uspořádání v autě. „Hned zítra ho vyměním za větší.“

Ruce mi vyletěly na protest. „Ale ne! To je dobrý. Nechci, aby ses kvůli mně zbavoval auta.“

„Ne,“ opáčil neústupně Kit a zapínal si bezpečnostní pás. „Měl jsem to udělat už včera. Tenhle mrňous mi stejně nevyhovuje. Tam, kde bydlím. Tedy, kde bydlíme, chci říct. Minimálně jednou týdně zapadnu do bláta.“

Skoro jsem se nechtěla ptát. „Do bláta?“

Kit otočil klíčkem. Oba jsme nadskočili, když se rozeřval motor.

„Už to běží,“ vysvětloval zcela zbytečně. „To auto.“

„Ano.“ Krátká pauza. „Potřebuješ chvilku? Než vyjedeme?“

K mému překvapení se hlasitě rozesmál. „Abych hned nenarazil do pilíře u mostu?“

Aniž bych chtěla, odfrkla jsem si. „Jo, něco na ten způsob.“

Kit si rukou prohrábl husté vlnité vlasy. Auto stálo pořád na parkovišti. „Nejspíš sis všimla, že jsem trochu nervózní.“

Zakřenila jsem se. „Maličko.“

Zasmál se a z ramen mu lehce opadlo napětí. Když znovu promluvil, bylo to o poznání kamarádštější. „Bože, vůbec netuším, co mám dělat. V životě jsem neměl ani psa, natož dospívající dceru.“ Nevěřicně vykulil oči. Pak se zarazil, když si uvědomil, co právě prohlásil. Prudce ke mně otočil hlavu. „Ne že bych tě srovnával s domácím zvířetem, samozřejmě!“

„Jasně že ne,“ opáčila jsem rychle. Ani v nejmenším se mě to nedotklo. „Vím, jak jsi to myslel.“

Vděčně přikývl, ale stejně nepřestal blábolit. „Chci říct, propána-krále... já budu tvůj... tvůj *táta*. To je tak... šílený. Na něco takového nejsem vůbec připravený.“

„Neboj,“ uklidňovala jsem ho. Kupodivu jsem si během našeho rozhovoru připadala dospělejší než on. „Já nikdy žádnýho tátu neměla. Nemám s čím srovnávat.“

Upřene se na mě zadíval. „Chceš mi tak říkat? Tati? Vážně?“

Ztuhla jsem. „Co kdybychom zatím zůstali u Kita? Nevadí?“

„Ne, jistěže ne. Vůbec.“ Patrně si začínal uvědomovat, že mluvím naprosto nesouvisle. „Tory, každopádně *musíš* vědět, jak jsem rád, že se mnou budeš bydlet. Jsem nadšený. O jiném řešení jsem absolutně odmítal uvažovat. Nechci, aby sis myslela...“

„Kite.“

„Ano.“

Usmála jsem se, ale mluvila jsem vážně. „Já to vím. Slyšela jsem tě a je mi to jasné. Jenom buď ke mně vždycky upřímný. Bude mi to milejší, než kdyby sis hrál na dokonalého otce ze sitkomu.“

Vydechl nefalšovanou úlevou. „To zvládnou. Jsi chytrá holka, Tory. Stejně nemám ponětí, jak se ta otcovská role hraje. Tak víš co, prostě budeme oba sami sebou. Myslím, že od toho by se dalo odpíchnout.“

„To se mi líbí.“ Odmkla. „Co jsi to říkal o tom bahně?“

Kit zařadil rychlost. „Ano. Tedy...“

Vyjeli jsme a on se na mě nenápadně podíval.

„Jak by se ti líbilo žít na ostrově?“

DRUHÁ KAPITOLA

Nebyla to pohodová jízda. Dívala jsem se z okna, nacpaná na sedadle vedle řidiče s oběma koleny přitaženými k hrudi, a cestou neznámou krajinou jsem se ztrácela ve vlastních myšlenkách. Slunce připomínalo zářivý žlutý kotouč visící na dokonale modré karolínské obloze. Kilometr za kilometrem jsme projížděli svěží travnatou mokřinou – všechno tu bylo zelené, žluté a světlehnědé – a já se nemohla zbavit pocitu, že můj starý život rychle bledne a nikdy se už nevrátí. Bylo mi z toho smutno.

Kit nazval tuto oblast „nížinou“ a opravdu to sedělo. Cestou přes tucty vodních toků a kolem několika velkých jezer jsem nespátřila jediný prudší kopec. Mířili jsme bůhvíkam.

Rackové a jeřábi. Zelená brakická voda. Vlnící se rákosí. Svěží slaný vzduch.

Tolik věcí tu na mě působilo cize. Co je to za místo?

„Ostrov Morris je... zvláštní,“ vysvětloval Kit, když jsme přes nízký betonový most vjeli do svérázného přímořského městečka s názvem Folly Beach. Byly tu celkem tři semaforey. Skvělý. Pokračovali jsme hlavní ulicí a před námi se zjevoval jen nekonečný otevřený modrý prostor.

Dorazili jsme k Atlantskému oceánu, ale pořád jsme nebyli u cíle.

„Myslela jsem, že Charleston je...“ bezcílně jsem máchla rukou a hledala správná slova, „... město. Chápeš? Se spoustou lidí a tak.“

„Co?“ Kit po mně vrhl zmatený pohled. „Aha! Ne. Tohle není Charleston.“ Zasmál se, zatočil doleva a vyrazil na sever přes maličké bariérový ostrov. „Já nebydlím v centru. Vlastně je to od města dost daleko.“

Oceán jsme měli po pravé straně sotva pár metrů od sebe. Vlevo od silnice jsem si také všimla velké vodní plochy za třemi řadami prázdninových domků seřazenými u cesty. Asi kilometr před námi se země zúžila do jediné řady domů. Pak i ty zmizely.

„Já totiž bydlím na hodně neobvyklém místě.“ Kit ukázal na značku ohlašující konec veřejné komunikace, ale nezastavil; dojel na konec slepé ulice, kde se auto přehouplo přes obrubník a pokračovalo po

zastíněném pruhu neoznačené asfaltky, která skoro nebyla vidět. Přejeli jsme most a sunuli se dál po silnici, která mizela v hustém křoví. „Vítej na ostrově Morris.“

Povytáhla jsem obočí. „Nic tu není.“

„Něco málo jo,“ opáčil. Pozoroval mě koutkem oka a hodnotil mé reakce, čímž ještě víc prohloubil můj neklid.

Nikdo mi neprozradil, že Kit žije v divočině, kam ani nevede pořádná silnice. Jako poustevník nebo psychopat. A očividně si to uvědomoval.

„Je to kvůli práci,“ začal Kit arazil si mini cooperem cestu travnatou buší. „Vzpomínáš si, že jsem o tom s tebou mluvil, ne?“

„Jsi mořský biolog. Profesor.“ To jsem věděla. Ale netušila jsem, že patrně žije v odloučené písečné jeskyni nebo ve stanu na opuštěné pláži.

„V LIRI,“ potvrdil. „Výzkumný ústav na ostrově Loggerhead. Specializuji se na mořské želvy a delfíny, co se vyskytují a množí u jihokarolínského pobřeží. Studuju je. Ošetřuju je, když jsou zranění. Obecně vzato, jsem dost nudný patron.“

Kývla jsem. Nebyli jsme si s Kitem natolik blízcí, abych mohla vyslovit, jak mi to připadá úžasné – a jak strašně bych si přála dělat něco podobného –, ale byla to pravda. Když se mnou Kit po telefonu probíral svou práci, zaujalo mě to. Pomohlo mi to přivyknout myšlence, že budu v Jižní Karolíně žít.

„Takže tohle je ostrov Loggerhead?“ zeptala jsem se a očima zkoumala okolní divočinu.

„Ne,“ odpověděl rychle Kit, když jsme se vynořili z buše u nízkých špinavých písečných dun. „Lodí to odsud na Loggerhead trvá asi půl hodiny.“

Ramena mi vyděšeně poklesla. „My potřebujeme *lod'*, abychom se dostali domů?“

„Ne, ne!“ Kit zavrtěl hlavou a chystal se k dalšímu vysvětlování. Potom stiskl rty. „No vlastně *ano*. Občas. Ale ne tak, jak si myslíš.“ Zabodl prst do vzduchu. „Tohle je ostrov *Morris*. Tady bydlím. Pracuju v ústavu, který sídlí na ostrově Loggerhead ještě kousek dál od pobřeží. Moje zaměstnání je ten pravý důvod, proč žiju tady. Odsud se mnohem snáz dostanu do laboratoře a zpátky.“

S úzkostí jsem se zahleděla k obzoru. Od chvíle, kdy jsme přešli most, jsem nespatriła jedinou budovu. Začala ve mně bublat panika. Ostře jsem se na otce podívala. „Ale máš dům, že jo, Kite? A ten má

zdi. Střechu. Tekoucí vodu. Nevadí mi bydlet na konci světa, ale kem-povat nebudu...“

Mávl rukou, aby mě zarazil. „Ano, mám dům. A není to samota. Podívej.“

Ukázal dopředu; z dun tam vykukovala osamělá budova. Na jednu šílenou vteřinu mě napadlo, že je to nějaké úplně izolované sídlo – v tu chvíli bylo všechno možné –, ale vzápětí, když jsme přijeli blíž, jsem si uvědomila, že se jedná o uspořádaný komplex.

Kolem nic dalšího nebylo.

„To je ono?“ Snažila jsem se, aby se mi netřásl hlas.

Přesně takhle ve slovníku vysvětlují význam „v pustině“.

„Deset domků,“ pravil vesele Kit, zajel na parkoviště za budovou a stiskl tlačítko na ovladači pro dveře od garáže. Druhá vrata zprava začala pomalu vyjíždět nahoru. „Celkem tu bydlí čtyřicet lidí. Já... tedy *my* máme dvojku.“

„Je tady...“ natahovala jsem krk doleva a doprava a hledala další známky civilizace. „Je tu ještě něco?“

„Na Morrisu ne,“ pokračoval Kit rozjařeně, ale mně bylo jasné, že bedlivě sleduje mé reakce. „Zbytek ostrova je chráněná přírodní rezervace. Nesmí se tu stavět. Morris i Loggerhead patří státu, ten taky vybudoval domy pro pracovníky LIRI. Jinak by tady nestálo vůbec nic.“

„Nic jiného.“ Nálada mi klesla na bod mrazu. „Jen tohle.“

„A nejlepší pláž v Charlestonu,“ opáčil Kit a stále se nutil do bezstarostného tónu. „Morris je fakt nádherný, Tory. Byla by obrovská škoda zničit ho turisty a byty. Máme ten nejkrásnější dvorek v Americe... sama uvidíš.“

„Jo. To zní... skvěle.“

Proboha, dá se z něčeho takového dostat?

Kit vycítil mou zdráhavost. „Počkej, mám nápad.“ Nezajel do garáže, ale otočil mini coopera a zaparkoval za domem. „Na něco se podíváme, než půjdeme dovnitř, co ty na to?“

Pokrčila jsem rameny. „Na co?“

„Ukážu ti, proč jsem si tohle místo vybral.“ Kit otevřel dvířka a vystoupil. Jelikož jsem neměla jinou možnost, neochotně jsem ho následovala za roh budovy.

A zadržela jsem dech.

Páni.

Obdélník sytě zelené trávy se přede mnou táhl až ke krátkému svahu padajícímu k překrásné pláži s bílým pískem. Mírné vlnky narážely na

pilíře masivního dřevěného mola, které vybíhalo do oceánu. Bylo k němu uvázáno několik malých člunů. Modrozelená voda se rozprostírala, kam oko dohlédlo, a konkuroval jí pouze impozantní majestát oblohy poseté mraky.

Bylo to... velkolepé.

Slunce se třpytilo na hladině. Pomalý líný příboj se valil ke břehu jako postupující armáda. Ukříčené vodní ptactvo létalo v dlouhých formacích, nechalo se nést proudy teplého vzduchu a pak se střemhlav vrhlo do vln, kde pátralo po dalším soustu.

Cítila jsem, jak mi v nitru cosi rozkvétá. Semínko spokojenosti. Ujalo se. A zakořenilo.

Kit mě pozoroval, jak vstřebávám tu nádheru. „Jak jsem říkal, život na kraji světa má i své výhody.“

Už jsem se chystala přitakat, když za námi zavrzaly dveře. Pak se ozval máslový jižanský hlas. Tedy, spíš zaječel: „To je ona? Propáníčka, pojd se mi ukázat! Honem.“

Otočila jsem se a spatřila elegantní blondýnu, jak sbíhá ze schodů domku číslo dvě. Měla na sobě přiléhavé žluté letní šaty bez rukávů a nepraktické boty na vysokých podpatcích. Modré oči. Třešňově rudá rtěnka. Byla vysoká a štíhlá a nepopiratelně krásná. Přesto se mi najednou zachtělo rychle se otočit a utéct.

Kit po mně střelil rozpačitým pohledem. „Takže... ještě jsem se nedostal k tomu, abych ti pověděl o své přítelkyni. Jmenuje se Whitney a rozhodla se...“

Žena se zastavila, jako by do ní uhodilo, a legračně našpulila rty. „Tys jí o mně neřekl?“

„Nebyla vhodná příležitost,“ prohlásil Kit, vyběhl dopředu, chytil ji za ruku a přitom se snažil dívat na nás obě. „Toryino letadlo přistálo dřív...“

„Na čas,“ poznamenala jsem.

„... tedy ne s takovým zpožděním, jak jsem čekal. Měli jsme trošku naspěch a já jsem nestihl...“

„Povědět své dceři o ženě, kterou miluješ?“ skočila mu Whitney ostře do řeči, pevně zavřela oči a položila si ruku na hrud. S údivem jsem si všimla, že nemá daleko k slzám.

Co je to za herečku?

Kit začal protestovat, ale Whitney ho umlčela zvednutou paží. Když se vzpamatovala, zamrkala, skokem se vrhla dopředu a sevřela mě v drtivém objetí. Já jen třeštila oči, zatímco se tahle cizí osoba pokoušela vymáčkout ze mě duši.

„Ty moje malá chudinko!“ Prsty mě hladila vzadu po hlavě a já nedokázala potlačit zachvění. Whitney se odtáhla a upřeně se na mě zadívala. „Není ti zima, drahoušku? Špatně? Kite, zaveď ji přece dovnitř, než tady z toho bude mít smrt.“

Venku bylo minimálně jedenadvacet stupňů.

„Zrovna jsme...“ začal Kit, ale Whitney mě už postrkovala ke vchodu do domu, a tak mu nezbylo než spěchat za námi.

Zdolali jsme šest schodů u dveří, pak ještě tři další a vstoupili do úzkého obýváku s obrovským arkýřovým oknem s výhledem na oceán. Na druhé straně byla jídelna, malá kuchyně a vzadu komora. Schodiště vlevo vedlo nahoru do druhého poschodí. Naproti byly další schody, po nichž se chodilo o patro níž.

„Rozvržení domu je trochu neobvyklé,“ vysvětloval Kit za mými zády. „Má tři patra. Celý tenhle blok postavili na rozvalinách staré pevnosti z doby občanské války, takže museli zachovat původní základy. Ale pro dva je to dostatečně prostorné. A úplně nahoře je senzační střešní terasa.“

Očima jsem zaletěla ke zmalované blondýně, která mě stále objímala kolem ramen. „Ty tu nebydlíš?“

Tvář jí zčervenala a pak se zahihňala jako děcko. „Ach ne, drahoušku. Tvůj otec a já nejsme zasnoubeni. Nic takového.“ Pustila mě a stydlivě si rukou uhladila šaty. „Já bydlím ve městě, v centru.“

Uf.

Nebyla jsem si jistá, co si mám myslet o svém novém trhlém tátovi, ale pokud šlo o jeho střelenou přítelkyni, bylo rozhodnuto. Skutečnost, že nebudeme sdílet tentýž dům, byla nejlepší zprávou dne.

„Tvůj pokoj je nahoře.“ Kit kývl hlavou směrem ke schodům. „Nechal jsem ti ten vepředu, je větší a má výhled na oceán. A navíc je u něj velká koupelna.“

Otevřela jsem pusy, ale mluvil dál. „Trvám na tom. Mně na velikosti koupelny ani za mák nesejde a navíc šatna u druhého pokoje je dost malá. Jsi dospívající holka,“ vysvětloval zbytečně, „potřebuješ mnohem víc prostoru než já.“

„Kite, já přece nemůžu zabrat tvůj pokoj.“

„Můžeš a taky to uděláš.“ Sekl rukou do vzduchu. „Stejně jsem si už všechny věci přestěhoval a znovu se s tím tahat nebudu.“

Dojalo mě to. Kit Howard je sice žalostně nepřipravený na roli otce, ale jak se zdá, má dobré srdce. To je fajn začátek. „Dobře. Jestli to tak chceš.“

„Ano, přesně tak to chceme,“ zašvitořila Whitney a vycenila dokonale bílé zuby. Z nějakého důvodu jsem si představila, jak po ní házím šlehačkový dort. A trefuji se do obličeje. Z toho bince by nejspíš padla do mdlob.

„Chceš si to tady prohlédnout?“ nabízela se vesele. „Anebo bys něco snědla? Určitě po těch blafech v letadle umíráš hladu.“

Najednou mě to všechno dostihlo. Hlava se mi sice netočila, ale neměla jsem k tomu daleko. Potřebovala jsem pauzu. Oddychový čas, abych se sebrala. „Spíš tak čtvrt hodinku u sebe v pokoji. O samotě,“ dodala jsem pro případ, že by ji napadlo jít se mnou.

„Samozřejmě,“ prohlásil rychle Kit. „Vezmu ti zavazadla.“

„Chudinko malá,“ zopakovala Whitney a povzddechla si. „Ano. Odpočinek bude to pravé.“

„Díky.“ Už jsem byla v polovině schodů, když jsem si uvědomila, že jsem do tohoto domu nikdy dřív nevkročila. „Který pokoj je můj?“

„O patro výš, zlatíčko.“ Whitney nasadila přehnaně starostlivý výraz, jako kdybych byla nějaký ohrožený druh, který jí svěřili do péče. „Na konci chodby. Hledej arkýřové okno s výhledem na moře.“

Najednou mi došlo, že když jsem poslala Kita do vyhnanství, zároveň jsem zapudila i Whitney. Bez ohledu na to, že mi z ní naskakovala husí kůže, byly na místě slušné způsoby. „Děkuju ti, Whitney. Díky tobě je to pro mě všechno mnohem snazší.“

Ruce jí vyletěly k ústům a toporně přisvědčila. Dostala jsem strach, že jsem to přehnala.

To je fakt divná ženská.

Brala jsem schody po dvou a hledala svou svatyni.

TŘETÍ KAPITOLA

Pokoj byl malý, ale pěkně vybavený.

Postel. Prádelník. Psací stůl. Dvě knihovny vedle sebe. Všechno v tmavě mahagonovém odstínu, sladěné a na první pohled zbrusu nové. Kit musel vyplenit katalog Pottery Barn.

Ale nestěžovala jsem si. Vypadalo to hezky. Ano, jako když se muž snaží zařídit dívčí pokoj, ale právě za tu snahu si zasluhoval jedničku. Pak jsem si všimla lila příkrývky a krajkových oranžových polštářků a došlo mi, že i Whitney přiložila ruku k dílu.

Strčila jsem hlavu do šatny. Nebyla velká, ale obsah mých dvou kufrů se tam pohodlně vejde. Nejsem žádná velká parádnice a navíc s maminkou jsme nikdy neměly dost peněz na nákladné oblečení.

Koupelna mě ovšem mile překvapila. Dvě umývadla, samostatná sprcha a ano – vana. Napadlo mě do ní hned skočit, ale pak jsem to odložila. Netušila jsem, co Kit a Whitney naplánovali, a to poslední, co bych dnes ještě potřebovala, byla katastrofa v podobě jejich příchodu během mojí koupele.

U arkýřového okna stála pohovka. Hupsla jsem na ni a zahleděla se na klidný oceán připomínající sklo. Kit měl pravdu, je to úchvatná krajina. Uklidňující. V Massachusetts jsem nikdy takový výhled neměla. Dívala jsem se, jak delfíni rozrážejí hladinu a voda prýští vysoko do vzduchu. V duchu jsem Kitovi poděkovala za velkorysost.

Našla jsem zásuvku a zapojila telefon do nabíječky. Pak jsem se opřela o stěnu a civěla na tmavě modré moře.

Tak jsem tady.

Ráno bylo zvláštní, to bezesporu. Myslela jsem na Kita a dospěla k závěru, že jistý potenciál by tu byl. Sice nemá o spoustě věcí ani páru, ale nepřipadal mi panovačný, zabeďněný ani zlý. Vlastně se mu ulevilo, když mi navrhoval, že se budeme chovat jako sobě rovní. S tím si poradím.

Ale Whitney.

S tou budou problémy.

Nečekaně se mi hlavou začalo honit srovnání s maminkou. Vždycky dokázala instinktivně poznat, jakou mám náladu. S lehkostí rozptýlila

napětí. Měla dar zklidnit mou úzkostlivou povahu, takže jsem se nakonec vždycky uvolnila. Vlastně byla pravým opakem té nafoukané blondaté barbíny, která číhá dole.

Ačkoli mě maminka donutila přeskočit jeden ročník ve škole – na což jsem si na střední hořce stěžovala; komu by se líbilo být o celý rok mladší než ostatní –, dokázala mi všechny důvody vysvětlit v klidu a takovým způsobem, že jsem s ní nakonec souhlasila.

Ale Whitney? Povedlo se jí všechno pokazit během několika vteřin. Skoro to na mě udělalo dojem.

Jak často sem asi chodí? Opravdu vládne Kitovi železnou rukou, jak mi to připadá?

Všimla jsem si obrazu své tváře v okenní tabulce. Ztuhlých, stažených rtů.

„Ach jo,“ zašeptala jsem. Obraz neradostně přisvědčil.

S povzdechem jsem vstala a došla do koupelny. Opláchlá jsem si obličej studenou vodou. Pohled na displej iPhone mi prozradil, že je teprve čtvrt na jedenáct. První den nového života se táhl jako šnek.

Co teď? Mám se tu schovat? Zdřímnout si?

Na další čtyři roky?

Kéž bych tak měla kufry. Tedy lépe řečeno knihy, které jsem do nich nacpala. Mohla bych si tu nerušeně číst a pak se třeba prospat. Jenomže když si o ně půjdu říct dolů, nejspíš si vysloužím další nechtěné medvědí objetí. Radši to nebudu riskovat.

Očima jsem zaletěla k oknu. K prázdné pláži.

Jak daleko se asi táhne?

Při zaklepání na dveře jsem nadskočila.

„Tory?“ volal Kit skoro bez dechu.

„Ano?“ Modlila jsem se, aby nenásledovaly nepříjemné otázky, co mám teď v plánu.

„Nesu ti věci.“ Slyšela jsem, jak sípe, a pak se ozvaly kroky. „Nerad tě ruším, ale je to pěkně těžké. Nevím, co sis zabalila...“ Bouchlo to, když jeden kufr dopadl na podlahu. „Mohl bych je nechat za dveřmi, ale nerad bych, abys je musela dovnitř tahat sama.“

Rozhodnuto.

Otevřela jsem dveře dokořán. „V pohodě. Pojd' dál.“

Kit se zapotácel, vpadl dovnitř a u postele upustil oba kufry na zem. Pak si protáhl prsty, tvář měl rudou a potil se. „Promiň,“ mumlal. „Troje schody. Asi jsem to měl vzít nadvakrát.“

Potlačila jsem smích. Tolik se snaží.

„V klidu,“ ujišťovala jsem ho. „Díky, žes mi to vynesl nahoru. Vlastně mě napadlo, že bych si šla na pláž zaběhat, jestli to nevádí.“

„Cože? Ano! Bezva!“ Kit se zamotal do vlastních povzbudivých slov. „To je báječný nápad. Morris měří asi pět kilometrů kolem dokola. Drž se pláže, než se dostaneš ke Cummings Point na severu, pak to vezmi rovně přes duny k Schoonerově průlivu a odtamtud zpátky. Uvidíš charlesterský přístav, Fort Sumter, spoustu věcí.“

Cummings Point. Schoonerův průliv. Fort Sumter. Ta jména pro mě nic neznamena, ale zdvořile jsem přikyvovala. „Ztratím se?“

Kit dusil smích. „Pochybuj. Na ostrově nic jiného není. Kdybys nevěděla, kde jsi, tak zamiř prostě na jih a dívej se po morrisovském majáku. Odtamtud už jsou v dohledu naše domy.“

„Maják. Fajn.“

Kit se usmál a okouněl ve dveřích, očividně ho těšilo, že je užitečný.

„Děkuju,“ řekla jsem a trpělivě čekala.

„Rádo se stalo.“ Pořád se nehýbal.

Nakonec jsem se odhodlala: „Potřebovala bych minutku o samotě. Abych se převlékla.“

Kit nadskočil, jako by dostal facku. „Ano! Jasně! Moc se omlouvám.“ Jak se snažil spěšně uniknout, narazil do futra a celou cestu chodbou vrčel.

Zavřela jsem za ním dveře.

Tentokrát jsem se už neovládla a vyprskla smíchy.

Můj otec je očividně jedním ze *Tří moulů*.

Vytáhla jsem si sportovní věci a rychle se převlékla. Běhání mě vždycky bavilo, i když v listopadu jsem se mu obvykle nevěnovala. Nesnáším, když mi mrzne zadek.

To mi tady ovšem nehrozí. Jedna nula pro nížinu.

Stáhla jsem si dlouhé rusé vlasy do culíku. Jukla jsem na sebe do zrcadla. Nejsem marnivá, ale taky nerada vypadám jako šupák. Člověk nikdy neví, na koho narazí.

Upíraly se na mě zelené oči, nevědomky a znechuceně počítaly pihy. Jsem dost sebevědomá na to, abych věděla, že nevypadám nejhůř, ale všichni máme něco, co bychom chtěli změnit. Pihy mě štvou odjakživa.

Ale jsem podobná mamince. A to měnit nechci.

Zaskočilo mě to. Jako pokaždé.

Roztřásly se mi rty. Pohltila mě nečekaná vlna smutku. Zlostně jsem jí odolávala. Přirazila jsem poklici na kotel emocí, které se vařily uvnitř, těsně pod povrchem.

Dneska ne.

Civěla jsem na zem, dokud se mi nezpomalil dech a bolest se nestáhla na své obvyklé místo v koutku mysli. Když jsem si byla konečně jistá, že mám oči suché – a že mi oblečení zakrývá všechny příslušné části těla –, kývla jsem na svůj obraz, jako kdybychom byli vojáci, co se vydávají na nebezpečnou misi. Vlastně to byla skoro pravda.

Kit a Whitney se k sobě tulili v obýváku a předstírali, že dělají úplně něco jiného. Oba vyskočili na nohy, jakmile jsem vkročila na poslední schod.

„Pěkně si zaběhej,“ prohlásil vesele Kit. „Den je pro to jako stvořený.“

„A víš určitě, že se chceš po ostrově proběhnout sama?“ Whitney měla v očích starost. „Mohla bych jít s tebou, i když tedy běhání ráda nemám. Anebo by za tebou Kit mohl jet na kole.“

Obě možnosti mě děsily.

„Budu v pohodě.“ Tak zdvořile, jak to jen šlo. „Já běhám pořád, nedělej si s tím hlavu. A tady stejně nikdo cizí není, ne?“

Whitney přikývla, ale její ustaraný výraz se nezměnil. „Kdybys potkala kojota, tak se otoč a co nejrychleji utíkej domů. Křič a my ti přijdeme na pomoc.“

Přikývla jsem, i když jsem si byla jistá, že pokud jde o přežití v divočině, právě mi poskytla hodně mizernou radu. Pak jsem vyklouzla ze dveří a seskákala ze schodů.

Venku mě jako plášť zahálil svěží sláný vzduch. Slunce se odráželo od hladiny oceánu, až se mi rozslzely oči. Vždycky je tu takový klid? U nás nahoře u Cape Cod se moře vzdouvá a mlátí jako šílenec, co rozdrťí vše v dosahu. Zdejší klidné vlny mi připadaly neskutečné.

Byla jsem asi v polovině trávníku, když se zapnuly rozstříkovače a přinutily mě sprintovat dolů k pláži. Nebyl to zrovna nejdůstojnější start. Ale okolní idylka mi brzy vyhnala zlost z hlavy. Setřela jsem si velké kapky z rukávů, otočila se kolem dokola a zkoumala vodu, písek a duny. Je tady vážně nádherně. Na tenhle čerstvý vzduch si rychle zvyknu. I na kilometry volného prostoru.

Kéž bych tak měla psa.

Příroda kolem hrála svou symfonii. Zpívající hmyz. Křičící rackové. Pravidelné vzdychání vln, které narážejí na pobřeží a zalévají mokřý písek. Ten klid nerušil jediný lidský zvuk. Na tohle jsem vážně nebyla zvyklá.

Je to jako sen.

Vyrazila jsem na sever po pobřeží, jak mi navrhoval Kit, a brzy

našla pohodlný rytmus. Jakmile jsem zapojila svaly, mozek se mi příjemně vyčistil. Po těle se mi rozlilo zářivé teplo a já se vydala blíž k moři, těsně k hranici přílivu. Země kolem mě se zvedala a zase klesala, takže nejbližší kousky pláže často zůstávaly skryté. Bavilo mě, že nevím, co na mě za chvíli čeká.

Tohle bych mohla dělat každý den.

A pak jsem zaslechla hlasy. Bylo po náladě.

Zpomalila jsem a zastavila se. Ve výhledu mi bránily špičaté písečné duny. Ačkoli jsem nerozeznala slova, došlo mi, že se tam někdo hádá. Zamračila jsem se, pohlédla směrem do vnitrozemí a hledala náhradní trasu. Jenomže v těchhle místech byly duny dost vysoké a navíc pokryté pichlavými popínavkami.

V trávě je určitě spousta trnů. Děkuji, nechci.

Nechtělo se mi vracet, ale taky jsem neměla chuť se s někým potkat. Rozhodla jsem se dilema vyřešit tím, že se propířím kousek dopředu a nakouknu přes dunu. To, co jsem uviděla, mě šokovalo.

U přílivového jezírka se krčili tři kluci a dohadovali se kvůli nějaké věci u svých nohou. Nejbliž ke mně byl tloušťík v červeno-modré havajské košili a křiklavě oranžových širokých šortkách. Pozorovala jsem ho – no tak jo, *špehovala* –, jak si prohrabuje vlnité hnědé vlasy a vzrušeně mluví na druhé dva. „Musíme něco udělat! Nedopustím, aby mi Donatello umřel před očima. Nejsem žádněj machr přes karmu, ale vím, že by to bylo hodně zlý.“

Kluk vedle něj – malý, hubený černoch se silnými brýlemi – zběsile vrtěl hlavou. Byl oblečený do bílého polotrička a tmavomodrých kraťasů se sámkou. „Nedotýkej se jí!“ zvolal a bůhvíproč se přitom tahal za ušní lalůček. „Tyhle potvory vypadají roztomile, ale mají zuby.“

Naproti nim se do písku mračil třetí kluk. Byl vyšší než jeho kamarádi, měl černé vlasy po ramena a dohněda opálenou pleť. Přestože bylo horko, vzal si džíny, ale od pasu nahoru byl nahý.

No nazdar.

Popolezla jsem o kousíček dopředu. Nevšimli si mě. Kromě jezírka je nic nezajímalo.

Co se tam děje?

„Co když vyschla?“ Vlasáč se mračil a fukal si pěstí do brady. „Nemůžou přece jen tak ležet venku, ne?“

„Mám kbelík!“ Košiláč ukázal na tři batohy nahoře na pláži. Třemi kroky k nim doběhl. „Polejeme ji mořskou vodou!“

„Počkej!“ Brejlounovi vyletěly ruce nahoru. „Nevíme, jestli je to dobrý nápad. Co když nemůže dýchat?“

„Žije v oceánu, sakra!“ odpálil ho Košiláč. „Mořská voda jí neublíží.“ Ale ani on se už nepohnul, patrně nevěděl, co dělat.

„Zapomeň na kýbl.“ Vlasáč si dřepł u kraje jezírka. „Stejně bude příliv. Prostě mi ji pomozte zvednout. Odtlačíme ji zpátky do moře.“

Košiláč už mi neclonil výhled, takže jsem konečně spatřila, kvůli čemu se dohadují.

Srdce mi vyskočilo do krku.

„Přestaňte!“ zakřičela jsem.

Všichni tři najednou vyskočili a překvapeně ke mně otočili hlavy.

Aniž bych přemýšlela, vyrazila jsem kupředu.

ČTVRTÁ KAPITOLA

„Nechte tu želvu být!“ ječela jsem. Košiláč vytřeštil oči, když jsem se k nim hnala přes pláž. „Páni! Holka.“ Zaletěl očima k Brejlounovi. „Je tady nějaká holka.“

„To vidím, Hirame.“ Brejloun se tahal za *obě* uši. Že by infekce?

Vlasáč se narovnal, rukou si zaclonil oči. Vběhla jsem do jezírka. Nemluvil, ale bedlivě sledoval mé pohyby. Pak mu zrudla tvář. Obrátil se a skočil po černém tričku, které se válelo v písku za ním.

Stydlín. Aha.

Všimla jsem si detailů, ale pozornost jsem upírala na zvíře v přílišném jezírku.

„To je loggerheadská mořská želva,“ spustila jsem bez úvodu. „Chráněný druh.“

„K tomu jsme se taky dostali,“ odpověděl Košiláč suše.

Hiram. Kamarádi mu říkali Hirame.

„Myslím tím, že byste na ni neměli sahat.“ Klekla jsem si vedle zvířete a dávala pozor, abych se nepohybovala moc prudce. Želva si mě měřila starodávnými očima, hlavu lehce staženou. „Dospělé mořské želvy si nehoví na pláži, pokud nemají problém.“

„Tak proč ji nemůžeme hodit zpátky do vody?“ poznamenal Brejloun. „Tam přece patří, ne?“

Vlasáč přikyvoval, ale nemluvil.

Zavrtěla jsem hlavou, zkoumala krunýř a pokračovala: „Jestli se ta chudinka dostala na pláž sama, je asi zraněná a nemůže plavat. I mořské želvy se tu a tam potřebují nadechnout. Kdybychom ji strčili pod hladinu, mohla by se utopit.“

„Tak proč sem vylezla?“ zeptal se tlustoch. „Já jsem Hi, mimochodem. Ten v brejlích je Shelton. A náš upovídanej kamarád je Ben.“

Vlasáč přisvědčil a upřel na mě tmavě hnědé oči.

Zašimralo mě v zádech.

Soustřed se.

„Nevím, co jí je.“ Příliv mi opláchl kotníky, ale já tomu nevěnovala pozornost. Pokoušela jsem se vzpomenout, co všechno jsem četla

o mořských želvách. Bez přemýšlení jsem si klekla do kroužící vody a snažila se nakouknout pod obrovského živočicha. „Nevypadá to, že by si dělala hnízdo.“

Hlavu jsem měla ve stejné úrovni jako želva. Pohnula se, podívala se na mě, ale nevydala žádný zvuk.

Co je s tebou, holka? Dovol mi, abych ti pomohla.

„Máš nějaký nápad?“ vyjekl Hi a v hlase měl nefalšované obavy. „Je nemocná nebo tak něco?“

Dosedla jsem na paty a nakrčila obočí. „V Massachusettském zálivu mořské želvy obvykle ochromí studená voda. Ale takhle daleko na jihu to nejspíš nebude problém.“

Obešla jsem zvíře a zkontrolovala i druhou stranu. Nic neobvyklého mě neupoutalo.

Zvedla jsem oči a zjistila, že na mě všichni tři kluci civí stejně jako na želvu. Nebyla jsem si jistá, koho z nás pokládají za podivnější stvoření.

Měla jsem intenzivní pocit, že mě... hodnotí. Ale nenahánělo mi to hrůzu. Bylo v tom něco hlubšího.

Z nějakého důvodu jsem nechtěla selhat.

Ale tady nejsi na svém písččku. Musíš udělat správnou věc.

„Je potřeba zavolat odborníka na mořské tvory.“ Vstala jsem a otřela si vlhké, pískem pokryté ruce o běžecké šortky. „Z toho, co jsem četla, vím, že na zraněnou želvu se nemá sahat ani se s ní nemá hýbat, pokud nehrozí, že ji smete příliv. I v takovém případě se posune jenom o kousek, tam, kam voda nedosáhne.“

„Počkej!“ Hi na mě namířil ukazováčky a pak je přesměroval k domům. „Jednoho chlapíka přes želvy známe! Opravdickýho. Bydlí sto metrů odsud.“

„Doktor Howard!“ vykřikli naráz Ben i Shelton.

„Kit! No jasně!“ zalovila jsem rukama v kapsách. „Táta je teď doma.“

Pak jsem zamrkala. iPhone jsem nechala v pokoji připojený k nabíječce.

„Kit Howard je tvůj táta?“ Shelton se podíval na kamarády, kteří vypadali stejně překvapeně. „Hele, my tři tu už nějakou dobu bydlíme a navíc tady na Morrisu žije poměrně málo lidí. Doktor Howard se nikdy nezmnínil, že by měl dceru. Jako že o tobě nikdy nemluvil, chci říct.“

V písku to zarachtalo a želva se posunula. Pod ploutví se jí zatřpytilo něco lesklého.

„Počkejte.“ Dřepla jsem si k ní, abych se podívala zblízka, a pak mě popadl vztek. „Už vím, v čem je problém. Koukněte se.“

Do pravé přední nohy měla zapíchnutý stříbrný háček. „Nějakej idiot si hrál s nerezovými háčky. Tenhle je pořád uvázaný na vlasci, vidíte, jak se jí omotal kolem ploutve? Není divu, že nemůže plavat. Pokaždé když pohne nohou, se jí ten blbej háček zarazí hlouběji.“

Ben si klekl vedle mě a prohlížel si kovový předmět. „Co budeme dělat?“

Přemýšlela jsem a tukala si přitom prstem na spodní ret. „Potřebujeme Kita. Máte s sebou někdo telefon?“

„To myslíš vážně?“ Hi vypálil po pláži, chvíli se přehraboval v batohu a pak spěchal zpátky. „Už takhle jsem měl skoro absták. Ty nehraješ na telefonu scrabble?“

Nevíšela jsem si ho. „Zavolej mému tátovi. Musí si s sebou vzít lékařský kufřík a nejspíš nůžky na železo. Popiš mu to zranění, on už si bude vědět rady.“

Doufám.

Hi se na mě upřeně zadíval. „On je prima chlap, ale číslo třicetiletýho souseda fakt v telefonu uložený nemám. To by bylo hodně ujetý.“

Pohlédla jsem na Sheltona a Bena. Oba zavrtěli hlavou.

„Doběhnu pro něj.“ Než jsem stihla odpovědět, Ben se otočil a vyrazil po pláži. Písek mu létal od nohou, jak bleskurychle zabočil za duny.

„Je rychlej,“ vydechla jsem.

„Jako puma,“ přitakával Hi. „A já to musím vědět, párkrát mě už předběhl.“

„To je fakt.“ Shelton vytrhl Hiovi telefon a začal želvu fotit.

„Takže co budeme dělat?“ Hi civěl na želvu a tvářil se, jako by mu bylo zle od žaludku. „Nemůžeme jí ten háček aspoň vyndat? Určitě jí to bolí.“

Odvrátila jsem oči od místa, kde před chvílí zmizel Ben. Znovu jsem prozkoumala zranění. Ačkoli jsem věděla, že bych se neměla ničeho dotýkat, stejně jako Hiram jsem chtěla tomu nebohému stvoření co nejdřív pomoci.

Háček vězel hluboko, ale mezi prsty bych ho určitě sevřela.

To tady budeš vážně jen tak sedět?

„Vytáhnu ho.“ Oči jsem nespouštěla ze želvy. „Vlasec přestřihnout nemůžeme, to by mohla vlézt zpátky do vody a Kit by se nemohl podívat na ránu, ale aspoň bychom mohli dostat pryč ten hrot.“

„Počkej ještě.“ Shelton si prohrábl rukou vlasy. „Ben skočí pro Kita

a ten si s tím poradí. Co když po tobě to zvíře vyjede? Nebo se překulí? Určitě váží aspoň sto třicet kilo.“

„Nepřekotí se.“ Ale pokousání, to byla jiná – dospělé mořské želvy jsou schopné ukousnout prst, když se navztekají. Jenomže já tam nedokázala jen tak nečinně sedět. „Udělám to rychle. Chytnu háček, vytáhnu ho a ucuknu.“

Pronášela jsem to s mnohem větší sebedůvěrou, než jakou jsem cítila, ale v tu chvíli jsem už byla vnitřně rozhodnutá. Posunula jsem se ke zraněné ploutvi a v duchu si celou akci trénovala.

Želva si mě podezřívavě měřila. Pokusila se uhnout, ale nemohla se otočit.

„To je špatnej nápad,“ šeptal Shelton, oči upřené na želví tlamičku. „Já... hm...“ Hi o pár kroků couvl. „Já budu hlídat pro případ, že by se tu objevily další želvy.“

Mimoděk jsem si odfrkla. „Díky.“

Hluboký nádech.

Rychle jsem vystrčila prsty a chytila odporný kovový háček. Vypáčila jsem ho z kůže, a jakmile ke mně obrovské zvíře otočilo hlavu, začala jsem rychle couvat.

Želva si mě přísně měřila. Z rány jí vytékala krev. Ale háček byl venku a houpal se na vlasci, který měla stále omotaný kolem ploutve.

Přihnal se příliv a zmáčel mě. Bylo mi to jedno, měla jsem radost, že se mi podařilo udělat něco užitečného. Vstala jsem a zjistila, že na mě Hi a Shelton civí pohledem, který se docela podobal obdivu.

„Teda, holka.“ Hi ta slova protahoval, jako by zpíval. „Nejsi žádná měkkota.“

„Tory,“ opáčila jsem a poprvé se usmála. „Tory Brennanová.“

Z dun se vyřítit Kit, funěl a sípal po dlouhém sprintu. Pořád měl na sobě khaki kalhoty, ale bezmyšlenkovitě se vrhl do přílivového jezírka, oči upřené na želvu. Na rameni mu poskakovala nylonová taška.

Ben klusal vedle něho a zlehka dýchal. Spokojeně zvedl oba palce.

Kit se sklonil k želvě a rozepnul tašku. „Kde má ten háček?“

„Vytáhla jsem ho,“ řekla jsem a ukázala na ránu.

Kit po mně hodil ostrý pohled a začal zkoumat malou trhlínu v želví ploutvi. „To bylo riskantní, Tory. Pro zvíře i pro tebe. V podobných situacích bys vždycky měla zavolat odborníka.“

Přisvědčila jsem a najednou jsem se cítila provinile. „Jenom jsem chtěla pomoci.“

Výraz mu změkkl. „Já vím. A pomohla jsi jí, háček jsi čistě vytáhla a rána je jenom povrchová. Teď ji vymotáme z vlasce.“

Kit vyndal z tašky nůžky. Želva zavřčela, připravená znovu se odtáhnout. „Klid, holka,“ utěšoval ji Kit a laskavě ji pohladil po krunýři. Pod jeho dotekem se zvíře uklidnilo. Na první pohled mi bylo jasné, že táta to se zvířaty báječně umí.

Opatrně rozstříhal zamotaný vlasce a tiše přitom na želvu mluvil. Voda s přílivem natekla do jezírka, zmáčela Kitovi oblečení, ale skoro si toho nevšiml, veškerou pozornost upíral na to, jak želvu dostat z pasti.

Má úcta ke Kitovi závatně stoupla. Nejen že je sečtělý mořský biolog, ale taky opravdový léčitel. Kitovi záleželo víc na zbloudilé želvě než na vlastním pohodlí.

Ten chlap se mi líbí.

Díky bohu.

Konečně vlasce odpadl a želva měla volnou ploutev. Všichni jsme ustoupili, když zvíře natáhlo přední nohy. Pak se začalo pomalu loutat k moři.

„Ta rána nepotřebuje ošetřit?“ Měla jsem strach, že zvíře unikne dřív, než mu budeme schopní pomoci.

„Tahle fešanda bude v pořádku,“ ujišťoval mě Kit a culil se na pacientku, která se plahočila po mokřém písku. „Pohybuje se bez problémů a říznutí nebylo velké. Většina mořských želv utrpí v životě mnohem horší zranění. Trápil ji hlavně ten vlasce.“

Pak se podrbal na bradě. „Ale pro jistotu...“

Podruhé zalovil v tašce, rozběhl se a cosi zasunul želvě pod krunýř. Zvíře se po něm rozčileně ohlédlo, ale už byl zpátky u naší skupinky.

Obrovská želva se došourala do vln a vyplula na moře. Za pár okamžiků zmizela mezi písčnými naplaveninami.

„Označil jsem ji,“ vysvětloval Kit a poprvé si všiml promáčeného oblečení. „Je to nový prototyp z LIRI, vydrží asi týden. Několik dalších dní budu sledovat její pohyb, abych měl klid. Kdyby šla ke dnu anebo znovu skončila na pláži, najdu ji a odnesu k nám do akvária, kde se zotaví. Ale starosti si o ni nedělám.“

Vděčně jsem přikyvovala. „Děkuju ti.“

„Já děkuju vám. Udělali jste dobrý skutek, děcka. Můžete být na sebe pyšný.“ Kit kývl na kluky, kteří stáli asi metr od nás. Hi už tiskl svým kamarádům ruce a gratuloval jim k dobré práci. „Jak vidím, tak s klukama už se znáš,“ řekl Kit. „Nechám vás, abyste se mohli blíž seznámit. A dojdu si pro suchý spodky.“

„Díky, doktore Howarde,“ řekl Shelton. Ben přisvědčil a Hi zvedl ruku sevřenou v pěst.

„Rádo se stalo, hoši.“ Kit mávnutím ruky ukázal na ostrov. „Určitě Tory ukažte, jak to tu máme krásné. Odteď se budete vídat hodně často.“ Pak vykročil zpátky po pláži, pohvizdoval si a tvářil se spokojeně.

Můj táta. Není to zlý.

Otočila jsem se. A zjistila, že kluci na mě zírají s nečitelným výrazem ve tváři.

V hlavě se mi zjevil obraz, jak na ně hulákám. Ženu se k nim.

Přebírám iniciativu. Rozdávám příkazy. Z vlastní zkušenosti jsem věděla, že kluci tohle obecně moc rádi nemají.

Nervy jsem měla jako špagáty.

Budeme se vídat často?

Nikdo nepromluvil. Ticho se natahovalo.

Ach jo.

PÁTÁ KAPITOLA

„Hmm... ahoj.“
Na nic lepšího jsem se nezmohla. Chvíli jsem uvažovala, že zdrhnu do oceánu jako moje kamarádka želva, ale dospěla jsem k závěru, že to moc praktické není.

„Jak to, že víš o želvách tolik věcí?“ Shelton si znechuceně smetal písek z polotrička. Hi se tvářil zvědavě, Ben zachovával kamennou tvář.

„Hodně čtu.“ Okamžitě mě napadlo, že to zní nafoukaně. „O zvířatech, chci říct. Nějakou dobu jsem chtěla být veterinářkou.“

Hi chápalvě přikyvoval. „Hustý. Já chci bejt moderátorem talkshow. Kdyby na týhle pláži uvízl Andy Cohen, v pohodě bych to zvládnul.“

Ben nic neříkal, ale pozoroval mě upřeným pohledem hnědých očí. Nervózně jsem se zavrtěla a předstírala, že hledám něco po kapsách. Jeho bedlivé zkoumání mi bylo nepříjemné.

„Omlouvám se, že jsem na vás křičela,“ zamumlala jsem. „Nechala jsem se unést, když jsem uviděla tu želvu.“

„Pche,“ ucedil Hi. „Líbí se mi ženský, co berou věci do svých rukou.“ Pak zrudl, když mu došla dvojsmyslnost vlastních slov. „Chci říct, teda jako že jsem nemyslel...“

„O nic nejde,“ vložil se do řeči mírně Shelton. „Jsem rád, že jsme mohli pomoci. Mrtvá želva by mi zkazila celý víkend.“

„Tys věděla, co dělat,“ navázal tiše Ben. „A my ne.“ Pokrčil rameny, jako by se tím všechno vysvětlovalo.

„Takže ty jsi Kitova dcera, jo?“ Hi zívł a rozpažil. „Jak je možný, že jsme tě ještě neviděli? Určitě ti neuniklo, že tady moc velká společnost není.“

A je to tady. „S Kitem jsem se seznámila teprve dneska ráno.“

Tři zmatené pohledy.

Není úniku. „Moje máma nedávno...“ Pulz se mi zrychlil, ale nebylo to poprvé, co jsem musela vysvětlovat. „Umřela. Při bouračce. O Kitovi jsem se dozvěděla, až když se to stalo. A tak jsem tady,“ dokončila jsem, ramena se mi zvedla a klesla.

Hi se tvářil udiveně, jako kdyby se právě dopustil příšerné chyby. Shelton sklopil oči k botám.

Kupodivu promluvil Ben. „To je zlý. Je mi to líto. Budeš tady bydlet?“

Byla jsem mu vděčná za změnu tématu. „Ano. Dneska jsem se nastěhovala. Obyvatelkou ostrova Morris jsem asi tak hodinu.“

„Tak to tě rádi poznáváme,“ řekl Shelton a konečně se mi podíval do očí. „Není to tady tak špatný, jakmile si zvykneš.“

„Ber nás jako uvítací výbor,“ dodal Hi. Kývl hlavou ke zbývajícím batohům a všichni jsme vykročili nahoru po pláži. „Ne že bys měla jinou možnost, protože my čtyři jsme jediný děti, co na tomhle ostrově žijou.“

„Vážně?“ Nevěděla jsem, jak si to vyložit. Vůbec žádný holky?

„Do jaký chodíš třídy?“ zeptal se Shelton. „Já a Hi jsme v prváku, Ben ve druháku.“

„Do prváku,“ řekla jsem a doufala, že se mě nezeptají na věk. Nesnášela jsem, jak jsem pořád všude nejmladší.

„Tak to budeš chodit s náma na Bolton,“ poznamenal rozjařeně Hi. „Podělíme se o trápení.“

Trápení?

„O tý škole se mnou Kit mluvil po telefonu,“ řekla jsem pomalu. Došli jsme k batohům a kluci si je hodili na záda. „Je dobrá?“

Ben si odfrkl a kopl do hromádky mušlí. Shelton jen zavrtěl hlavou a sundal si brýle, aby si je vyčistil tričkem. „Co ti říkal Kit?“ chtěl vědět Hi.

„Skoro nic. Že je to soukromá škola, víc nevím.“

„Boltonova přípravná akademie je jedna z nejkvalitnějších vzdělávacích institucí v zemi,“ začal Hi oficiálním tónem a úzkostlivě si rovnal pomačkanou barevnou košili. „Kolébka vůdčích osobností a velkých učenců v dějinách Charlestonu. Přijetí podléhá nesmírně náročným podmínkám a diplom z Boltonovy přípravy se vyvažuje zlatem. Popravdě, naše škola je oslavovaným pokladem starého Jihu.“

„Fajn,“ opáčila jsem zmateně. „To zní dobře.“

„Je to zlej sen,“ zasténal Shelton.

„Hrůza,“ dodal Hi a zakřenil se.

„Továrna na kretény.“ Ben pohrdavě stáhl rty. „Samý zazobaný debilové.“

Hm. „To... už nezní tak dobře.“

Hi se praštil pěstí do dlaně. „První věc, co musíš vědět, je, že nás tam všichni nesnášejí.“

Vykulila jsem oči. „Tak to je skvělý!“

„Chodí tam fakt děsně bohatý děti,“ vysvětloval Shelton a zahákl si palce za popruhy batohu. „Možná to nevíš... LIRI nám všem platí školný. Jinak by si to naši rodiče nemohli dovolit.“

Kitův zaměstnavatel mě posílá do soukromé školy? „Vaši rodiče taky pracují v LIRI?“

Ben přisvědčil, ale jazyk držel za zuby. Bylo mi jasné, že to má obvykle ve zvyku.

„Můj táta je technik v laboratoři,“ řekl Hi. „Na mámu se neptej, je šílená. Myslí si, že na Morrisu vládne. Benův otec provozuje loď, která nás každý den přepravuje do školy a domů.“

„Oba mí rodiče pracují v LIRI,“ navázal Shelton. „Máma je veterinářka, táta přes počítače.“

Přikyvovala jsem. „Jedna velká rodina.“ Pohlédla jsem na Bena. O jeho matce se nikdo nezmínil, a tak jsem se neptala. „A ústav platí za to, že všichni chodíme do nějaký bláznivý školy?“

„Jo,“ vyhrkli Hi a Shelton jednohlasně.

„Ale je to vopruz,“ zamumlal Ben. „Pořádněj.“

Hi zašoupal nohama v písku. „Teda, není to *tak* hrozný. Osnovy jsou vážně dobrý, akorát že prostě nezapadáme mezi ostatní studenty. Posmívaj se nám, že jsme ‚děcka z lodí‘ a ‚uprchlíci z ostrova‘. Myslí, že některý z nich jsou fakt napružený, protože jim do slonovinový věže vnikla ‚horší sorta‘ lidí.“

„Bolton má senzační laboratoře,“ ozval se Shelton a postupně se dostával do ráže. „A hodiny programování taky. A měla bys vidět knihovnu. To je hotová katedrála.“

Ben poklepal Sheltonovi na rameno. „Tohle ji nezajímá.“

„Ale jo,“ řekla jsem rychle. „Vlastně mě to zajímá ze všeho nejvíc. Chci jít na vysokou a studovat forenzní vědy, což znamená, že potřebuju hodně hodin biologie a chemie.“

Kluci na chvíli ztichli a dívali se po sobě. Já se narovнала, ale v duchu jsem se bála, že jsem řekla až moc. Nechtěla jsem, aby si mysleli, že jsem nějaký přírodovědný maniak.

Ačkoli... vlastně jsem.

Hi najednou napřáhl ruku. „Hiram Stolowitski, nenapravitelnej vědátor. A tihle dva taky. Myslí, že dokonale zapadneš.“

Pobaveně jsem mu potřásla rukou. A pak i Sheltonovi.

„Shelton Devers,“ řekl formálním tónem. „Tenhle blbeček chtěl říct, že nás taky baví učit se nový věci. S náma si nebudeš připadat divná.“

Podívala jsem se na Bena. Jenom přikývl. „Ben Blue.“

„Loď jeho táty se jmenuje *Hugo*,“ vložil se do řeči Hi. „Každý den nás vozí do školy. V pondělí buď na molu včas. Pan Blue dodržuje jízdní řád.“

Povytáhla jsem obočí. „My jezdíme do školy lodí?“

„Do školy, do města, skoro všude.“ Shelton se otočil a ukázal na moře. „Boltonova příprava je támhle, v centru. Autem bys tam jela věčnost.“

„Mám v plánu si koupit člun,“ ozval se znenadání Ben. „Brzy.“ Pak zase ztichl.

Zvláštní kluk. Ale má v sobě něco...

„Než ten slavný den nastane, tak si dávej bacha, abys nezmeškala loď.“ Hi se podrbl na tváři a zamyšleně se zahleděl do nebe. „Hm. Co ještě nevíš?“

„Centrum Charlestonu je hustý,“ navázal Shelton. „Starý. Historický.“

„Slyšela jsem.“ A na internetu si prohlédla miliardu fotek.

„Občas zajedeme na výlet do Folly Beach,“ dodal Hi. „Cestou sem jste tamtudy jeli.“

Ta vesnice? „Jo, vzpomínám si. Vypadá hezky.“

Shelton ukázal prstem na sever. „Tímhle směrem jsou zříceniny. Z doby občanské války, fakt hustý.“

„Jo!“ vykřikl Hi. „A maják. Viděla jsi ho?“

„Ještě ne.“ Všechno se mi pletlo.

„Zpomalte, kluci.“ Ben zavrtěl hlavou. „Tory je tu sotva hodinu.“

„Potřebuje základní výbavu pro přežití, Benjamine.“ Hi povytáhl obočí. „Žijeme na okraji civilizace, Brennanová. V exilu. Široko daleko nikdo není. Abys to tady na Morrisu zvládla, musíš vědět, kterou kartu si nechat a kterou zahodit. *Capisce?*“

Zaculila jsem se. Upřímně.

Přímo za mnou zahoukala siréna. Otočila jsem se a na obzoru spatřila velkou výletní loď, která bezpochyby mířila k přístavu. Delfíni skotačili v brázdě, kterou za sebou nechávala, vyskakovali a potápěli se a následovali obrovské ocelové plavidlo do města.

„Život na ostrově má i svoje výhody.“ Shelton se usmál a všichni jsme pozorovali, jak ploutvemi rozrážejí vlny. „Tohle na dálném bílém severu neuvidíš.“

„Jsem z Massachusetts, ne ze severního pólu. *Taková* zima tam zas není.“

Hi vážně pokyvoval hlavou. „Na sever od Marylandu lidi žijou jako zvířata. Samý iglú a uhelný doly. A smutek.“

Lehce jsem do něj strčila a obrátila oči v sloup. Ale místní teplé počasí se mi *vážně* zamlouvalo.

„To je útok!“ zavyl Hi a třel si dotčenou končetinu.

Ben se na něj ani nepodíval a rovnou ho plácl po hlavě. „Pitomče.“

Já pozorovala, jak se výletní loď přibližuje a rozhostil se ve mně klid. Najednou jsem někam patřila. Shelton a Hi mě po očku sledovali – bylo jasné, že se pořád cítí trošku trapně –, ale byli roztomilí. A chytří, to se pozná. Ben je z nich určitě nejuzavřenější, ale i tak je to příjemný společník.

Sobotní dopoledne tráví na pláži a snaží se zachránit zraněné zvíře. Přesně to bych sama udělala.

Mám tady kamarády. A pokud mohu soudit, tak dobré.

Třeba to bude fajn.